

ДЕТСКИ СВѢТЪ

ЗИМЕНЪ ВѢТРЪ

Зимний вѣтръ яха конь.
Коньтъ — пламенъ вихрогонъ.
Бързо тича, бързо шета
по балкани и полета.

Баба Зима брашно носи
на замръзнали подноси.
Иска чиста, бѣла пита
да си хапне — да е сита.

Щомъ я вѣтра съпикаса,
въ мигъ при нея той довтака:
—Бабо, дай отъ твойто брашно,
че и азъ съмъ гладенъ страшно!

—Брашно ли? Бре хей човѣче,
та затуй ли отъ далече
азъ го нося? Тѣй ли трѣбва,
младитѣ да храни баба?

Кипна лудньо, взе, та лудо
духна въ брашното — и чудо!
Рой снѣжинки запремѣта
по небето и земята.

С. Чилингировъ